

பெர்லின் Schönefeld விமான நிலையம் Berlin Schönefeld Flughafen Berlin Schönefeld Airport

ஜூன் 1981 – ஜூலை 1985 ஆம் ஆண்டு வரையான தமிழ் இனப்படுகொலையின் ஆரம்ப கால கட்டம் . ஐரோப்பாவின் மிக முக்கிய நுழைவாயிலாக, முன்னாள் DDR என்று அழைக்கப்பட்ட, கிழக்கு ஜேர்மன் குடியரசின் ஒரே ஒரு சர்வதேச விமான நிலையமாக Schönefeld விமான நிலையம் திகழ்ந்தது. இந்து சமுத்திரத்தின் சிறு தீவில் வெடித்த இனக்கலவரமும், அதனைத் தொடர்ந்த தமிழ் இனப்படுகொலையின் விளைவாகவும், 1985 ஆம் ஆண்டின் கோடைகாலம் வரை சுமார் 40.000 ஈழத்தமிழர்கள் சோவியத் விமானமான ஏரோபிளொட்டிலும் (Aeroflot), மேலும் சில கிழக்கு ஜேர்மன் விமானங்களிலும் கால்பதித்து, Schönefeld விமான நிலையம் வந்தடைந்தனர்.

பல்லாயிர மைல்களுக்கப்பால், அந்தத் தீவின் வடகிழக்கு மாகாணத்தின் ஈழ தேசத்தை விட்டு, கொழும்பு வழியாக மொஸ்கோ (Moskau) எனும் நகரம் தாண்டி, வெகு தொலைவில் உள்ள கிழக்கு பெர்லின் (Ost-Berlin) வரை இந்தப் பயணம் அவர்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. ஸ்ரீலங்காவின் குடியரிமை பெற்ற போதும், இனக்கலவரத்தால் வெளியேறிய ஈழத்தமிழர்களுக்கு 1985 ஆம் ஆண்டு 15 ஜூலை வரை கிழக்கு பெர்லினுக்குள் நுழைவதற்கான ,ஒரு நாள் நுழைவரிமைச் சீட்டு' (Tagesvisum) பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் அதனை Schönefeld விமான நிலையத்திலேயே 20 அமெரிக்க டாலர்களுக்கு (USD) சிரமமின்றிப் பெற்றுக்கொண்டனர். எனினும், கிழக்கு ஜெர்மனியக் குடியரசாகிய DDR எனும் பிரதேசம் ஈழத்தமிழர்களாலும் DDR அரசினாலும் ஒரு வாழ்விடமாக என்றுமே கருத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. மாறாக, கிழக்கு பெர்லின் என்பது மேற்குப் பகுதியை அடைய கடந்துசெல்லும் ஒரு பாதையாக மட்டுமே பார்க்கப்பட்டது. DDR அவர்களுக்கு அந்த அனுமைதியை வழங்கியது.

Schönefeld விமான நிலையத்தில் வந்து சேர்ந்த ஈழத்தமிழர்களை அங்கிருந்து புறப்பட்ட தொடருந்து (S-Bahn) Friedrichstrasse எனும் நிலையம் வரை கொண்டு சேர்த்தது. பெர்லின் சுவர் வீழும் வரை மேற்குப்பகுதிக்குள் நுழைவதற்கு முன் இந்த நிலையமே கடைசித் தரிப்பிடம். மேலும், பாதுகாப்பான மேற்குப் பகுதியை அடைவதற்கும் ஓர்

Der einzige internationale Flughafen der DDR, der Ost-Berliner Flughafen Schönefeld, diente während der ersten Phase des tamilischen Völkermordes in Sri Lanka zwischen Juni 1981 und Juli 1985 als Haupttor nach Europa. Nach dem Ausbruch des Kriegs kamen mehr als 40.000 Eelam Tamil*innen bis zum Sommer 1985 an Bord sowjetischer Aeroflot- und ostdeutscher Interflug-Maschinen am Flughafen Schönefeld an.

Ihre Reise führte sie tausende Kilometer von Eelam, dem tamilischen Nordosten der Insel, über Colombo nach Moskau, bis nach Ost-Berlin. Als Staatsbürger*innen von Sri Lanka, einer sozialistischen Republik, war es eelam tamilischen Geflüchteten bis zum 15. Juli 1985 möglich, mit einem Tagesvisum, das bei der Ankunft am Flughafen erworben werden konnte, problemlos durch die ostdeutsche Hauptstadt zu reisen. Die DDR war aber nicht das Ziel ihrer Flucht: es lag weder im Interesse der DDR noch der Eelam Tamil*innen, in Ost-Berlin zu bleiben. Ost-Berlin war für sie nur ein Transit: in den Westen. Die DDR gewährte ihnen diese Passage.

Vom Flughafen Schönefeld nahmen die Eelam- Tamil*innen in der Regel die S-Bahn, die sie direkt zum S-Bahnhof Friedrichstraße brachte. Dieser war, bis zum Fall der Berliner Mauer, der letzte Bahnhof vor der Grenze zum Westen. Er war der Grenzübergang für zehntausende Eelam Tamil*innen.

எல்லைப்பாதையாக விளங்கியது அது. பல்லாயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் இதனூடாகத் தான் கடந்து சென்றனர்.

Schönefeld Airport served as the GDR's only international airport and main gateway to Europe during the first phase of the Tamil genocide in Sri Lanka, between June 1981 and July 1985. Following the outbreak of the war-genocide, more than 40,000 Eelam Tamils arrived by summer 1985 on board of Soviet Aeroflot and East German Interflug machines at East Berlin's Schönefeld Airport.

Their journey took them thousands of kilometres from Eelam, the Tamil homeland in the northeast of the island, via Colombo and Moscow to East Berlin. As citizens of Sri Lanka, a socialist republic, Eelam-Tamil refugees were easily able to travel through the East German capital with a 24-hour visa that could be obtained upon arrival at the airport. The GDR was however not their final destination: it was neither in the interest of the GDR nor of Eelam Tamils to stay in East Berlin. For them East Berlin was just a transit point, namely to the West. The GDR granted them a safe passage.

Most Eelam-Tamil refugees boarded the S-Bahn from Schönefeld Airport, which took them directly to Friedrichstraße. Up until the fall of the Berlin Wall, Friedrichstraße was the final station before the Western border. It became the border-crossing point for tens of thousands of Eelam Tamils.

Friedrichstrasse எனும் இந்தத் தொடருந்து நிலையம் மேற்கும் கிழக்குமென இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது: கூட்டிணைந்த சக்திகளால் ஆட்சிபுரியப்பட்ட முன்னாள் ஜேர்மன் தலைநகரை பிரித்தும் இணைத்தும் இருந்தது இந்தத் தொடருந்து நிலையம்.

1882 ஆம் ஆண்டில், ஜேர்மன் ராஜ்யத்தின் போது இயங்கத்தொடங்கிய இந்தத் தொடருந்து நிலையம், 1961 ஆம் ஆண்டு பெர்லின் சுவர் எழுப்பப் பட்ட போது ஓர் எல்லைத் தொடருந்து நிலையமாக மாற்றம் பெற்றது. நகரத்தைப் பிரிக்கும் முகமாக, மேற்குக் கிழக்குக் கோட்டின் இறுதித் தரிப்பிடமானது Friedrichstrasse. அன்று DDR இல் இருந்து வெளிவருவதற்கு ஒரே ஒரு தரிப்பிடம் மட்டுமே இருந்தது. அது இந்த தொடருந்து நிலையத்திற்கு வெளியே அமைந்திருக்கும் Tränenpalast எனும் கூடம். 1962 இல் கிழக்கில் இருந்து மேற்குப் பகுதிக்குள் செல்பவர்களுக்கென்றே கிழக்கு பகுதியில் கட்டமைக்கப்பட்ட ஓர் இடை நிலையம் தான் இந்த Tränenpalast. Schönefeld விமான நிலையத்தில் இருந்து புறப்படும் தொடருந்து வழியாக புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் இந்தத் தரிப்பிடத்தை வந்தடைந்தனர். மேற்குப் பகுதியை சேர்ந்த வருகையாளர்களுடனும் (BRD), கிழக்கில் இருந்து வெளியேறுபவர்களுடனும், எல்லையருகே வாழ்ந்த மக்களுடனும், ஈழத்தமிழர்களும் இந்தத் தொடருந்து தரிப்பிடத்தினூடாக Tränenpalast எனும் இந்தச் சோதனை நிலயத்தைக் கடந்து மேற்குப் பகுதிக்குச் சென்றனர். ஈழத்தமிழர்களுக்கு இதனைக் கடந்து செல்வது கடினமானதொன்றாக இருக்கவில்லை. அவர்களின் கையில் இருந்த 'ஒரு நாள் நுழைவுரிமைச் சீட்டு' அதனை இன்னும் இலகுவாக்கிக் கொடுத்தது. அதற்கும் அப்பால், கிழக்கு ஜேர்மன் அரசும் கூட அவர்களை எத்தனை விரைவாக மேற்குப் பகுதிக்கு அனுப்ப இயலுமோ, அத்தனை விரைவாக பதிவு செய்து அனுப்பியது. மறுகரையில் BRD அரசு கிழக்குப் பகுதியை ஒரு வரையறுத்த தற்காலிகமான தன்மையுடனும், கிழக்கு மக்களை தனது இனத்தைப் போலவே பார்த்ததன் காரணத்தினால், மேற்குப் பகுதியில் எவ்வித சோதனையும் இல்லாமல் கிழக்கில் இருந்து வந்த மக்களை உள்வர அனுமதித்தது. இதன் காரணமாக, மேற்குப் பகுதிக்குள் ஈழத்தமிழர்களும் தடையின்றி, எந்த வித அனுமதிச் சீட்டுமின்றி நுழைந்து செல்லக் கூடியதாக இருந்தது. கிழக்கு - மேற்குப் பிரிவு ஜேர்மன் மக்களுக்கு பல வசதியின்மைகளைக் கொடுத்த போதும், ஈழத்தமிழர்களுக்கு இலகுவாக உள்நுழைய ஒரு வாய்ப்பைக் கொடுத்தது என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

மேற்குப் பகுதியை அடைந்ததும், ஈழத்தமிழர்களின் 'ஒரு நாள் நுழைவுரிமைச் சீட்டு' சட்டப்படி இயங்கும் தன்மையை இழக்கின்றது. அந்த நொடிப்பொழுது அவர்கள் சட்டரீதியான எந்த வித

Friedrichstraße

Der Bahnhof Friedrichstraße war bis 1990 ein geteilter Bahnhof: er trennte und verband die von den alliierten Kräften besetzte ehemalige deutsche Hauptstadt.

Der 1882 während des Deutschen Reiches in Betrieb genommene Bahnhof wurde im Jahre 1961, mit der Errichtung der Berliner Mauer, zu einem Grenzbahnhof. Der S-Bahnhof Friedrichstraße war der letzte Bahnhof auf der Ost-West Achse. In die DDR konnte man ihn von diesem Zeitpunkt an nur noch über den Tränenpalast betreten, der 1962 eigens als Ausreisehalle im Ostteil gebaut worden war. Eelam tamilische Geflüchtete erreichten diesen mit der vom Flughafen Schönefeld ankommenden S-Bahn.

Gemeinsam mit BRD-Besucher*innen, ausreisenden DDR-Bürger*innen und anderen Grenzgänger*innen durchliefen eelam tamilische Geflüchtete die DDR-Grenzkontrollen, um durch den verzweigten Grenzbahnhof in den Westen zu gelangen. Mit Hilfe ihres von der DDR ausgestelltem Transitvisums war der Durchgang relativ einfach möglich, weil die ostdeutsche Regierung sie so schnell wie möglich in den Westen schleusen wollte. Da die BRD die DDR nur begrenzt anerkannte und DDR-Bürger*innen als BRD-Bürger*innen betrachtete, gab es auf der westdeutschen Seite keine Grenzkontrollen für aus Ostberlin kommende Menschen. Dies ermöglichte eelam tamilischen Geflüchteten, die BRD problemlos ohne gültiges Visum zu betreten. Für eelam tamilische Menschen war, im Unterschied zu den Teilerfahrungen deutscher Staatsbürger*innen, die deutsche Teilung eine Möglichkeit – kein Hindernis.

Das DDR-Transitvisum für die Eelam Tamil*innen war in Westberlin wiederum ungültig. Sie wurden plötzlich faktisch papierlos. Von hier aus gingen Eelam Tamil*innen in verschiedene Richtungen. Während der Großteil sich mit der S-Bahn in Richtung Zoologischer Garten bewegte, stiegen manche Eelam Tamil*innen in das West-Berliner U-Bahn Netz und verblieben in der Stadt.

கடவுச்சீட்டுமற்றுப் போனார்கள். அதன் காரணமாக இங்கிருந்து வெவ்வேறு திசைகளில் சிதறிப்போயினர் ஈழத்தமிழர்கள். பெரும்பான்மையினர் தொடருந்து வழியாக Zoologischer Garten திசையை நோக்கிச் செல்ல, ஏனையோர் மேற்கு பெர்லினின் சுரங்கத் தொடருந்து (U-Bahn) வழியாக பெர்லின் நகரத்தை தமது வாழ்விடமாக்கினர்.

Friedrichstraße railway station remained a divided station up until 1990, it both separated and connected the occupied former German capital.

The station was inaugurated during the German Empire in 1882, and almost eighty years later, in 1961, it was turned into a border-crossing point after the Berlin Wall was built. From thereon, the main station served as the last stop on the West-East railway dividing the former German capital. A year later the eastern part of the station was rendered accessible only through the Palace of Tears, built as a departure hall for passengers exiting the GDR. Eelam-Tamil refugees reached the Palace of Tears with the S-Bahn arriving from Schönefeld Airport.

Together with Western German visitors, departing GDR citizens and other border crossers, Eelam-Tamil refugees went through the GDR border controls to reach the West through the widely-branched border station Friedrichstraße. The refugees were provided a relatively safe passage with the help of GDR-issued transit visas. Indeed, the East German government had no intention of allowing Eelam-Tamil refugees to stay in East Berlin longer than necessary. West Germany only granted limited recognition of GDR statehood sovereignty. This meant that border controls were absent on the West German side for people coming from the East, as the West German authorities considered GDR citizens as their own. This loophole enabled Eelam-Tamil refugees to enter West Berlin without a visa. In contrast with the experiences of German citizens, for whom partition created numerous impossibilities of free movement, for the Eelam-Tamil refugees that very same partition made their movements possible.

The GDR transit visa for Eelam Tamils was however invalid in West Berlin. Upon arrival they suddenly became undocumented. From the western part of Friedrichstraße station, Eelam Tamils headed in different directions. While the majority took the S-Bahn to Zoologischer Garten, some Eelam Tamils embarked upon West Berlin's subway network and were to stay in the city.

Zoologischer Garten

Zoologischer Garten எனும் தொடருந்து நிலையத்தில் வந்து சேர்ந்ததும், ஈழத்தமிழர்களுக்கு இரண்டு வழிகள் தான் சாத்தியமாக இருந்தன: மேற்கு ஜேர்மன் நகரங்களுக்கு இட்டுச் செல்லும் தொடருந்தில் தொடர்ந்து பயணிப்பது அல்லது மேற்கு பெர்லின் இன் அகதிமுகாம்களில் அடைக்கலமாவது. ஏற்கனவே தஞ்சம் புகுந்து மேற்கு பெர்லின் இல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஈழத்தமிழர்கள் புதிதாக வந்தவர்களுக்கு அவர்கள் மேற்கொள்ளவேண்டிய பயணம் தொடர்பான உதவிகளை வழங்கினர். கூடவே சென்று அவர்களை வழியனுப்பியும் வைத்தனர்.

மேற்கு ஜேர்மன் நகரங்களுக்கு இட்டுச் சென்ற விசேட தொடருந்துகள் பிரதான நகரங்களான Frankfurt, Köln, Hamburg அல்லது München நோக்கிப் பயணித்தன. எல்லைக்காப்பு அரண்கள் போல இயங்கி வந்த இந்தத் தொடருந்துகளில் ஜேர்மன் பாதுகாவலர்களே பயணிகளின் கடவுச்சீட்டுகளை சோதனையிட்டனர். இதுவரை BRD இல் எவ்வித சட்டரீதியான அகதி உரிமையும் கோராத ஈழத்தமிழர்கள் கடவுச்சீட்டுப் பரிசோதனையின் போது இந்த தொடருந்திலேயே அந்தக் கோரிக்கையை முன்வைத்தனர். இதில் பலர் சிறு குழுக்களாகப் பயணித்தனர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

1981 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் யாழ் நகரில் நிகழ்ந்த தமிழ் இனப்படுகொலையின் விளைவாக, ஜூலை மாதத்தில் இருந்து மேற்கு பெர்லின் இல் அமைந்த Zoologischer Garten என்ற தொடருந்து நிலையம் ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஒரு முக்கிய மையப்புள்ளியாக மாறியது. தமிழ் இனப்படுகொலையில் இருந்து தப்பியவர்கள் வெகு சில நாட்களுக்குள் இந்தத் தரிப்பிடத்தை வந்தடைந்தனர். மேற்கு பெர்லின் இன் நிர்வாகமோ திடீர் அலையென வந்திறங்கிய ஈழத்தமிழர்களுக்கு எவ்வாறு அடைக்கலம் கொடுப்பது என்பதற்கான எவ்வித ஆயத்தங்களும் இன்றித் திணறியது. ஒரு சில நாட்களுக்குள்ளேயே நகரத்தில் இருந்த அனைத்து உறைவிடங்களும் நிரம்பி விட்டன. அதனைத் தொடர்ந்து நூற்றுக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் தங்குவதற்கு இடமின்றி Zoologischer Garten எனும் தொடருந்து நிலையத்திலேயே பல வாரங்களுக்கு மேல் தங்கவேண்டி வந்தது. ஒரு சிலர், அண்மையில் உள்ள Tiergarten எனும் இடத்தில் தற்காலிகமான உறைவிடங்கள் அமைத்தனர்.

Am Zoologischen Garten angekommen blieben den eelam tamilischen Geflüchteten in der Regel nur zwei Möglichkeiten: die Weiterreise an Bord von westdeutschen Transitzügen, die die von der DDR eingemauerte westdeutsche Enklave mit dem Rest der BRD verbanden, oder das Ausharren in Asylunterkünften in West-Berlin. Eelam tamilische Helfer*innen, die schon länger in der Stadt waren, warteten oft am Bahnhof und halfen den Neuankömmlingen dabei, sich in der Fremde zu orientieren. Sie bereiteten die Menschen auf die lange Zugfahrt vor und begleiteten sie in der Regel bis zur deren Abfahrt.

Die Ausreise an Bord von Transitzügen brachte die geflüchteten Menschen nach Frankfurt, Köln, Hamburg oder München, den Hauptzielen dieser Sonderfahrten. Da die Züge wie fahrende Grenzen funktionierten – sie fuhren ohne Unterbrechung durch die DDR –, waren sie mit westdeutschen Grenzbeamten ausgestattet, die die Passagiere kontrollierten. Angesichts dieser Passkontrollen mussten viele der geflüchteten Eelam Tamil*innen, die bislang formell noch kein politisches Asyl in der BRD ersucht hatten, dies an Bord der Transitzüge tun. Andernfalls drohte ihnen die sofortige Abschiebung. Viele der geflüchteten Menschen reisten in Gruppen. Sie fielen allein wegen ihrer dunklen Hautfarbe auf. Es war für sie in Europa unmöglich, unsichtbar zu bleiben. Dies wurde oft zu ihrem Verhängnis.

Schon im Juli 1981 wurde der Bahnhof Zoologischer Garten als Folge der anti-tamilischen Pogrome in Jaffna im Vormonat des gleichen Jahres zu einer zentralen Anlaufstelle für eelam tamilische Geflüchtete in West-Berlin. Mehrere hunderte Eelam Tamil*innen, die vor diesen Pogromen flohen, erreichten innerhalb weniger Tage den Westteil der Stadt. Die West-Berliner Verwaltung war mit der unerwarteten Ankunft der Menschen schnell überfordert: es gab nach wenigen Tagen keine freien Unterkünfte mehr in der Stadt. Hunderte Eelam Tamil*innen strandeten am Bahnhof Zoo, wo sie gezwungen waren, über mehrere Wochen zu übernachten. Manche Eelam Tamil*innen zog es in den naheliegenden Tiergarten, wo sie sich provisorische Schlafplätze bauen mussten.

Arriving at Zoologischer Garten, Eelam-Tamil refugees were usually confronted with two options: either continue their journey on board West-German transit trains, that connected the enclave walled-in by the GDR with the rest of West Germany, or stay in refugee camps in West Berlin. Eelam-Tamil volunteers who had been in the city for much longer often awaited newcomers to help navigate their way through these unfamiliar spaces. They prepared the new arrivals for their long train journeys to the West and usually accompanied them up until their departure.

The transit trains departing from Zoologischer Garten then brought the Eelam-Tamil refugees to Frankfurt, Cologne, Hamburg or Munich, the main destinations of these special trains. Since the trains functioned like borders-on-wheels—passing through the GDR without stops—they were equipped with West German border guards who checked the trains' passengers. In view of these passport controls, many of the Eelam-Tamil refugees who had so far not formally applied for political asylum in West Germany, had to do so on board these transit trains. Otherwise they would have faced immediate deportation. Many of the refugees travelled in groups. They easily attracted attention merely based on their dark skin tones. It was impossible for them to remain invisible in a very white Europe. This often turned into their demise.

As early as July 1981, Zoologischer Garten became a central assembly point in West Berlin for Eelam-Tamil refugees who had fled the anti-Tamil pogroms in Jaffna the previous month. Hundreds of Eelam Tamils reached the western part of the city within only a few days. West Berlin's municipalities were quickly overwhelmed with the unexpected arrival of these foreign people. After only a few days, accommodations across the city were collapsed. Hundreds of Eelam Tamils were stranded at the station, where they were often forced to spend several weeks. Some Eelam Tamils were drawn to the nearby Tiergarten park, where they built temporary shelters.

முகாம் Lager Camps

மேற்கு பெர்லின் இல் அடைக்கலம் தேடிய மக்கள் குறுகிய காலம் மட்டும் வாழ்வதற்கு, அல்லது தொடர்ந்து வாழ்வதற்கு வெவ்வேறு அகதி முகாம்களில் தங்கவைக்கப் பட்டனர். இதில் பெரும்பாலான இடங்கள் அகதிகள் வாழ்வதற்கான உறைவிடங்களே அல்ல. மாறாக, செயல் இழந்த விடுதிகள், முன்னாள் மருத்துவமனைகள், சிறைச்சாலைகள், உடற்பயிற்சிக் கூடங்கள் மற்றும் வசதிகள் குறைந்த வீடுகள் – இவை எல்லாமும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு தற்காலிக அகதிமுகாம்களாக அறிவிக்கப்பட்டன. மேற்கு பெர்லின் இன் Spandau, Schöneberg, Wedding மற்றும் Kreuzberg எனும் மாவட்டங்களில் அவர்களுக்கு வாழ அனுமதிக்கப் பட்டது. இன்றும் இதே இடங்களில் ஈழத்தமிழர்களைக் காண முடியும்.

பெரும்பான்மையான தமிழர்களுக்கு ஏனோ மேற்கு பெர்லின் என்பது ஒரு விரும்பத்தக்க பகுதியாக இருக்கவில்லை. தனது அரசியல் நிலைப்பாட்டினால் வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு பொருளாதாரத்தைத் தான் தனது மக்களுக்கு அதனால் வழங்க முடிந்தது. அதே சமயம், தொழில் செய்வதற்கும், சமைப்பதற்குமான தடைகள், அரசியல் நில இயல் காரணங்களினால் ஏனைய நகரங்களில் இருந்து தொடர்பற்ற நிலை மற்றும் மேலும் மேலும் இறுக்கம் அடைந்த புகலிடச் சட்டங்கள் - இவை அனைத்தும் இந்த நகரத்தையும், ஏன் இந்த நாட்டையும் கூட விரும்பத் தகாததொன்றாக மாற்றியது. எனவே, இங்கு வாழ நேர்ந்த மக்கள் விரும்பியது ஒன்று மட்டுமே: வரையறுக்கப்படாத நம்பிக்கை தரும் BRD இன் ஏனைய நகரங்களுக்கு மாற்றப்படுவது.

இதன் காரணமாகவே, பெர்லின் ஐ வந்தடைந்த பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் தாம் வந்த வேகத்திலேயே இந்த நகரின் வாழ்வில் இருந்தும், மனதில் இருந்தும் வெளியேறினர். எஞ்சி இருந்தவர்கள் தொடர்புகளற்ற இந்த நகரத்தில் தமது விதியை ஒப்படைத்தனர். இன்று அவர்களின் எண்ணிக்கை சுமார் 3000 என்று கருதப்படுகின்றது.

அன்று பெர்லின் நகரத்தைக் கடந்து சென்ற பெரும்பாலான தமிழர்கள், இன்று வெவ்வேறு இடங்களில் வாழ்கின்றனர்.

Menschen, die kurzzeitig oder langfristig in Berlin blieben, wurden in verschiedene Asylager umverteilt. Viele dieser Lager waren keine klassischen Geflüchtetenunterkünfte, sondern heruntergekommene Hotels und Hostels, die die Menschen temporär beherbergen sollten. Auch ehemalige Krankenhäuser, Sozialwohnungen, Turnhallen oder Kasernen wurden provisorisch zu Unterkünften für geflüchtete Eelam Tamil*innen umgebaut. Eelam Tamilische Menschen wurden in der Regel in die West-Berliner Bezirke Spandau, Schöneberg, Wilmersdorf, Wedding und Kreuzberg geschickt, wo sie oft auch heute noch leben.

Für die meisten Eelam Tamil*innen, die damals die Stadt erreichten, bot West-Berlin aufgrund der politischen Situation jedoch wenige ökonomische Perspektiven. Es war kein reizvoller Ankunftsort. Die restriktiven Arbeitsbedingungen, die alltäglichen Einschränkungen für geflüchtete Menschen, die politische und geographische Isolation der Stadt oder die immer strenger werdenden westdeutschen Asylgesetze sprachen gegen Berlin – für die meisten sogar gegen die BRD als Ganzes. Die Menschen, die dort angekommen waren, hofften deshalb auf eine schnelle Umverteilung in eine andere westdeutsche Stadt, in der man* mehr Perspektiven sah, aus der man*, wenn nötig, einfacher in ein anderes Land fliehen konnte.

Die Mehrheit der Eelam Tamil*innen, die in Berlin ankamen, verließen demnach die Stadt, sobald sie konnten. Sie leben heute an anderen Orten, sehr häufig in ganz anderen Ländern als Deutschland. Im Berlin selbst verblieben nur ca. dreitausend Eelam Tamil*innen – ein sehr geringer Teil der Exilgemeinde in Deutschland, in Europa und im Westen. Und dennoch bleibt die wiedervereinte deutsche Hauptstadt mehr als nur eine vage Erinnerung an eine politische Kartierung und einen politischen Moment, den es nicht geben sollte, aber dennoch gab und ihnen das Überleben erlaubte. Berlin war die Stadt, die für sie ein Ende sowie einen Anfang markierten. Die deutsche Stadt befand sich plötzlich auf einer neuen Karte, die von Menschen gezeichnet wurde, die es weder hier noch dort geben sollte – und es sie dennoch gab, und weiterhin geben wird.

Those who remained in Berlin were redistributed to various refugee camps within the city. Many of these camps were not actually refugee shelters, but run-down hotels and hostels that were repurposed to become makeshift housing for refugees. Former hospitals, council estates, gyms and military barracks were also temporarily converted into accommodation for Eelam-Tamil refugees. They were usually sent to the Western boroughs of Spandau, Schöneberg, Wilmersdorf, Wedding and Kreuzberg, where they often still live today.

For most Eelam Tamils who reached the city at that time, West-Berlin offered scarce economic prospects due to the political situation of partition. It was far from being a desirable place to stay in. West Berlin, and West Germany as a whole, was far from hospitable for Eelam-Tamil refugees due to restrictive working conditions, the political and geographical isolation of the city and the increasingly strict West German asylum laws. The people who had arrived in West Berlin hoped for quick reallocation to other West German cities which offered better living prospects, and better chances of fleeing to other countries.

The majority of Eelam Tamils who arrived in Berlin thus left the city as soon as they could. Today they live in other cities and towns, very often in countries other than Germany. Only around three thousand Eelam Tamils remained in Berlin, a very small portion of the exile community living in Germany, Europe and the West as a whole. Still the reunited German capital is more than just a vague memory of a political cartography. Berlin was the city that marked both beginning and an end for Eelam-Tamil refugees. The city suddenly found itself on a new map drawn by people who, according to many, should not exist neither here nor there. Yet they did exist, and will continue to do so.

15. ஆடி 1985 அன்று அமுனர் ஹெல்மூட் கோல் அரசாங்கம் கோரிக்கையிட்ட „தமிழ்மக்கள் வரவுக்கட்டுப்பாடு“ அமுலுக்கு வந்தது. அன்றிலிருந்து சரியான கடவு-ஆவணங்கள் இல்லாத ஈழத்தமிழ்மக்களுக்கு, டிடிஆர் இன் மிகப்பெரிய விமானநிலையமான சோனபெல்ட் விமானநிலையத்தில் நுழைவு தடைசெய்யப்பட்டது. இது ஜேர்மனிய வரலாற்றில் மட்டுமில்லாமல் சர்வதேச விமானப்போக்குவரத்தின் வரலாற்றிலும் முதன்முறையாக நடந்தது. இரண்டு ஜேர்மனிய அரசுகளின் முதலாவது இவ்வாறான கூட்டு ஒப்பந்தமாக இது விளங்கியது.

கிழக்கு ஜேர்மனி அரசாங்கத்திற்கு இதற்கென ஒப்பந்தக்கடனாக 250 கோடியும் வழங்கப்பட்டது. இந்த உதவியே வீழ்ந்திருந்த கிழக்கு ஜேர்மனியை தற்காலிகமாகக் காப்பாற்றியது. இதனால் இரண்டு ஜேர்மனிய நாடுகளாலும் பிரத்தியேகமாக புகலிடத்திற்கும், இடமாற்றப் போக்குவரத்திற்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டாத முதல் இனமாக ஈழத்தமிழ்மக்கள் ஆகினர். “தமிழ்மக்கள்வரவுக்கட்டுப்பாடு” எனப்பட்ட இச்சட்டம், மேற்கு ஜேர்மனி கொடுத்துவந்த புகலிடத்திற்கான அடிப்படை உரிமையை விலைபேசியது. ஜேர்மனி ஒன்று சேர்ந்ததும் 1992ம் ஆண்டு, „புகலிடச் சமரசம்“ என்ற சட்டத்தில் இது கொண்டுவந்து முடிக்கப்பட்டது.

அதைவிட “தமிழ்மக்கள் வரவுக்கட்டுப்பாடு” என்ற தீர்மானம் விமானசேவைகளை கடவு ஆவணங்களை விமானத்தினுள் நுளையுமுன் பரிசோதனை செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்தியது. இதற்குமுன் ஒரு விமானப்பிரயாணத்திற்கு பிரயாணச்சீட்டே போதுமானதாய் இருந்தது. தஞ்சம் தேடிய மக்களுக்கு, விமானப்போக்குவரத்தை நாட இது ஒரு முக்கிய அடிப்படையாக இருந்தது. ஆவணப்பரிசோதனையை சீராகச் செய்யாத விமானசேவைகள், தகுந்த ஆவணங்கள் இல்லாத பிரயாணிகளை தம்செலவிலேயே திருப்பி அனுப்பவேண்டும் என அறிவிக்கப்பட்டது. இப்படியே விமானசேவைகள் நாடுகளினது எல்லைக்கட்டுப்பாடு தீர்மானங்களுடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. இதனால் நாட்டினது போலிசாரின் கடவுச்சீட்டுப்பரிசோதனை நாட்டின் எல்லையைவிட்டு விமானசேவைகளின் கெண்டருக்கு மாறியது. இக்கட்டுப்பாடே இன்றுவரை நிலைத்திருக்கிறது. இதனாலேயே புகலிடம் தேடுவோர் இன்றுவரை அதிகளவில் வான்வழியே வராமலோ, வரமுடியாமையாலோ, ஆபத்தான தரைவழிப்பயணங்களையும், கடற்பயணங்களையும் கடுந்தொலைவிற்கு மேற்கொள்கின்றனர்.

அயேரொப்லொட் மற்றும் இண்டர்ஃப்லுக் விமானங்களில் டி டி ர் ஐ அடைந்த ஈழத்தமிழர்களுக்கு விமானப்பயணத்தை அணுகமுடியாமல் ஆனது. இந்த முடிவின் விளைவாக பி அர் டி யில் அதிகமாகப் புகலிடம் கோரிய தமிழ்மக்களின் எண்ணிக்கை ஒரே வருடத்தில் 23,5% இல் இருந்து 4% இற்கு குறைந்தது.

தமிழ்மக்கள் வரவுக்கட்டுப்பாடு Tamilen Regulierung Tamil Regulation

ஈழத்தமிழரிடையே பரிசோதிக்கப்பட்ட இந்த இனவாதமான கட்டுப்பாடு, வருடத்திற்கு பின்னர் ஏனைய புகலிடம் கோரும் இனங்களுக்கும் செல்லுபடியாக்கப்பட்டது. தமிழ்மக்களின் ஆயுள் தஞ்சம் அத்தோடு முடியவில்லை, வழிமாற்றாம் பெற்றது.

Am 15. Juli 1985 trat die von der Kohl Regierung geforderte sogenannte „Tamilen Regulierung“ in Kraft. Von diesem Tag an wurden Eelam Tamil*innen, die keine gültigen Einreisedokumente für die BRD hatten, die Einreise in die BRD über den größten Flughafen der DDR, dem Schönefelder Flughafen, verwehrt. Dies war ein Präzedenzfall – sowohl in der deutsch-deutschen Geschichte, als auch in der Luftfahrtgeschichte. Es wurde zur ersten derartigen Kooperation zwischen den beiden rivalisierenden deutschen Staaten.

Die Ost-Berliner Regierung wurde hierfür mit einem lukrativen Kredit in Höhe von 250 Millionen DM belohnt, der das Weiterbestehen des längst bankrotten Staates temporär absicherte. Eelam Tamil*innen wurden damit zur ersten ethnischen Gruppe, der das Recht auf Transit und Asyl von der BRD sowie der DDR gesondert verwehrt wurde. Die „Tamilen Regulierung“ war der Beginn der Aushöhlung des westdeutschen Grundrechts auf Asyl, die 1992, zwei Jahre nach der Wiedervereinigung, schließlich im sogenannten „Asylkompromiss“ endete.

Die „Tamilen Regulierung“ zwang darüber hinaus auch Fluggesellschaften dazu, die Einreisedokumente von Passagieren vor dem Boarding zu prüfen. Bis dato konnte man* einen Flug lediglich mit gültigem Flugticket antreten. Für schutzsuchende Menschen war dies ein maßgebliches Kriterium, das ihnen den Zugang zum Luftverkehr ermöglichte. Fluggesellschaften, die der neuen Visumskontrolle nicht nachkamen, mussten die Kosten für die Rückführung von Passagieren ohne gültige Einreisedokumente selbst tragen. Airlines wurden somit direkt in das staatliche Grenzregime

mit eingegliedert und die Grenze verschob sich hiermit von den polizeilichen Passkontrollen zu den Schaltern der Fluggesellschaften. Diese Regelung gilt auch heute noch und ist der wichtigste Grund, warum Asylbewerber*innen mehrheitlich nicht mehr mit Flugzeugen fliehen (können) und sich stattdessen über gefährliche Land und Seewege in die Ferne begeben müssen.

Für Eelam Tamil*innen, die bis dahin mit Aeroflot und Interflug Maschinen die DDR erreichten, verschloss sich von da an der Zugang zur Lufttroute. Als Folge dieses Beschlusses fiel die Zahl der tamilischen Asylbewerber*innen, die bis dahin das größte Kontingent an Geflüchteten in der BRD ausmachten, innerhalb nur eines Jahres von 23.5% Prozent auf nur noch 4%. Diese rassistische Regulierung wurde nur ein Jahr später auf andere asylsuchende Gruppen ausgeweitet. Der tamilische Exodus kam damit jedoch nicht zu Ende. Er verlagerte sich stattdessen.

On July 15, 1985, the so-called “Tamil Regulation” was implemented. From thereon Eelam Tamils who did not hold valid entry documents for West Germany were denied entry at the largest airport of the GDR, Schönefeld Airport. This border control collaboration was a precedent, both within divided-German history and within aviation history. It became the first such cooperation between the two rival German states.

As part of the deal the East Berlin government was rewarded with a lucrative loan of 250 million DM, which temporarily ensured the longevity of the bankrupt state. Eelam Tamils thus became the first ethnic group to be denied the right to transit and to asylum by both West Germany and the GDR. The “Tamil Regulation” was the beginning of the process of hollowing out the West German constitutional right to asylum. In 1992, two years after reunification, this process finally ended in the infamous Asylkompromiss (Asylum Compromise).

The “Tamil Regulation” also forced

airlines to check passengers' entry documents prior to boarding. Up until then, it was possible to board a flight with a valid travel ticket only. For people seeking state protection this was a key criterion that gave them access to air transportation. Airlines that did not comply in assuring that their passengers met the required visa regulations were forced to pay the costs of return for those without a valid entry visa.

Airlines became a direct part of enforcing state border regimes, and the border thereby shifted from immigration control desks to airline counters. This regulation is still applied today and is the most crucial reason why the majority of asylum seekers can no longer flee by plane, instead they are forced to travel on long and perilous land and sea routes.

For Eelam Tamils access to Aeroflot and Interflug flight routes was from that point on closed off. As a result of this regulation, the number of Eelam-Tamil asylum seekers, who had previously made up the largest quota of refugees in West Germany, fell from 23.5% to just 4% within a year. This racist regulation would within the following year be expanded to other asylum-seeking groups. The Tamil exodus however did not end there. It shifted instead.